

Julikveld i fangeleiren

Stille skog og fjord i julikvelden slummer
aftensolems siste stråler stryker vart
med en hilse fra de kjære før det skumrer.
stryker fangens kinn som barnehänden sart.
Tanken går langt over fangeleirens gjerde
i den skjonne sommerkvelden hjem til Deg.
Indig böier seg en blomst ved piggrådgjerdet
som en stille lengsel - en forglemigei.
Frikst det dufter nyslått myx gress fra Granelien,
gamle hjembygdsminner stiger sakte frem.
fra de kjente steder langs med seterstien
opp mot fjellet fra mitt kjere barndomshjem.

Det er lördagskveld og endt er nok en uke.
I bekkjedent festskrud brakkerunnet står.
Det er helgefred herinne og derute -
lystig fuglekvider inni brakka når.
Nyutsprugne roser, friske bjerkekviester,
bærer bud fra livet utenfra herinn.
Varsomt inn i vemodsfulte hjarter lister
seg en kjensle stemt til höytid sart og fin.
Praten går og ingen henger her med hedet
for bak skyen er jo himlen alltid blå.
Høtet dør og skjonn blir seiren for det gode -
bakom trengsler smiler lykken også nå.

Gamle, unge - bonde, bymann er i ilden -
ungdomsminner gamle, friske trekkes frem.
Tanken går på barndomsstier bak i tiden
streifer far og mor og kjære barndomshjem.
Men snart finner alle sine gamle köyer
lune sommernatten senker seg så vart.
Det blir ro og endt er lördagskveldens löyer,
hjem til Deg du kjære går et stilt God natt.
Som en høste hilse denne sommernatten
fangen ser på bildet av sitt barn sin viv.
Lengselsfylte blikke søker ut i natten
barnesmilet bærer bud om evig liv.

Julinatten gjemmer fangeleirens mure,
de derute tömmer fredens gledensekål
Sellefangen sitter ensom, triest og sturer
knust i natten ser han alle sine mäl.
Husk da på ham du som fester glad derute
denne skjonne, sommersvangre julinatt.
Send forsoningssmill mot selladörens rute
slipp ham inn igjen til livet denne natt.
Rekk ham broderhanden gjennom piggrådgjerdet,
husk for Norge også fangens hjerte brandt.
Det er fred og glemt skal ha tet evig være,-
skjonne julinatt da brödare sammen fant.